

BUITENLANDSCH OVERZICHT.

Het is wederom oorlog.

Op den eersten Paaschdag van het vorige jaar, den 18^{den} April, brak de krijg tusschen Turkije en Griekenland uit. Thans, weer omtrent het Opstandingsfeest, in dezelfde maand, is de oorlog uitgebarsten tusschen Spanje en de Vereenigde Staten.

Tot het laatste oogenblik toe is men in Europa ongelooovig gebleven. Tot een oorlog zou het niet komen. De Unie dreef het slechts op de spits, om, onder den druk van naderend krijgsgevaar, Spanje tot toezeggingen te bewegen. De Mogendheden, de Paus, zouden een oplossing bedenken, die de Amerikaansche eischen in hoofdzaak inwilligde en Spanje's bedreigde eer redde. „Amerika — kon ik nog in mijn vorig overzicht, in overeenstemming met de openbare meening, schrijven — is immers het land der toekomst, dat bestemd schijnt om oorlog voorgoed uit zijn berekeningen te schrappen en te beschouwen als een anachronisme, waarmee het al lang heeft afgerekend. *The mighty dollar* zal ook nu den oorlog weten tegen te houden. Als men er daarginds alles mee koopen kan, waarom dan niet in de eerste plaats den vrede?”....

Maar de dollar is onmachtig gebleken, of liever van zijn macht is geen gebruik gemaakt om den vrede te behouden. De booze voorspelling die met het optreden van Mac Kinley als President (Maart 1897) gepaard gingen zijn uitgekomen. Reeds herhaaldelijk, zoo in het begin van 1896 en in het eind van datzelfde jaar, nam of het Amerikaansche Huis van Afgevaardigden of de Senaat of de Senaatscommissie voor buitenlandsche zaken, met groote meerderheid of met algemeene stemmen een motie aan tegen Spanje en voor de opstandelingen. De krachtige persoonlijkheid van Grover Cleveland, gesteund door den staatssecretaris Olney, wist dien drang steeds weerstand te bieden; en daarbij werd tot heden tusschen de beide deelen van het Congres in het bedoelde opzicht nooit eenstemmigheid verkregen. Men vreesde echter al, dat de presidentsvernieuwing de kansen op tusschenkomst van de Unie ten bate van de Cubaansche rebellen zou vergrooten en dat de heethoofd Bryan zoo min als de populariteit behoevende Mac Kinley zich tegen die tusschenkomst, welhaast volkswensch geworden, zou weten te verzetten.

De zoo lang uitgebleven eenstemmigheid tusschen de beide deelen van het Congres, Kamer en Senaat, is thans bereikt. Zeker niet buiten de verantwoordelijkheid van het hoofd der Uitvoerende Macht. Want Mac Kinley moge gedraald hebben met zijn Boodschap aan het Congres, hij moge haar uitgesteld hebben bij weken en toen bij dagen, telkens weer, totdat zij als een zwellende onweerswolk was gaan hangen boven den Oceaan die zijn werelddeel van het onze scheidt, hij moge haar hebben gesteld en omgewerkt en gepolijst als een litterair werk, tot hij er zelf ziek en benauwd van werd,